

Från Författarinnan till Herr J. P. Mohr

So. nam.
S. 12. p. 12
2 x. B.

Sanger
vid
PIANO - FORTE
af
ANNA REWES
3de Häftet.
På eget Förlag.

- Nº 1. Flyttfåglarne af Stagnelius.
Nº 2. Flyttföglarne af Runeberg. Nº 3. Fjälltrasten och Svanen.
Nº 4. Elfvorna. Nº 5. Jerusalems Skomakare.

GÖTHEBORG.

Pr 40 sk. B²⁰

Tr. hos C. Petersen. 1853.

(1853)

* 1939
2636

Flyttfåglarne.

Allegro risoluto.

Ord af Stagnelius.

SÅNG.

Se fåg- lar nas ska ra! Till frem-
 Hvad gö- ra vi läng- re I Nor-
 När grymt sig för by- ter Ditt jord-

PIANO.

man- de land
 den dess pol
 di ska väl

De suc- kan- de fa-
 blir dag- li- gen trång-
 När höst- vin- den ry-

ra Från Gau- thi- ods strand
 re Mer dun- kel dess sol.
 ter Gråt ic- ke o själ!

Med vä-
 Hvad bå-
 Det ler

cres:

dren de blan da Sitt kla gan de ljud
tar att om qvi da vi Mot lem na en graf
bort om haf ven en en strand

Hvar sko la vi lan da? Hvert för oss ditt bud? Så
Att fly i det vi da Gud vin gar oss gaf Så
På hin si dan graf ven Är äf ven ett land För

ro par den fjä dra de ska ran till Gud.
va ren oss hel sa de bru san de haf.
gyldt af den e vi ga vår so lens brand.

Flyttfoglarne.

Ord af Runeberg.

Agitato.

SÅNG.

J flyg---tan---de, gä---ster på frem---man---de strand, När
 Du flyg---tan---de an---de på frem---man---de strand, När
 De lyck---li---ga gla---da, de byg---ga i ro Bland

sö---ken J å---ter ert Fä---dernesland? När sip---pan sig döl---jer I fä---der---ne---da---len Och
 sö---ker du å---ter ditt Fä---dernesland? När pal---mer---na mog-na I fä---der---ne verl-den, Då
 mos---si---ga tal---lar sitt fred-li-ga bo; Och stor-mar---ne, kri-gen, Be kym-ren och sor-gen, De

bäc-ken be-sköl---jer Den grön---skan-de a---len: Då lyf---ta de vin---gen, Då kom---ma de små,
 bör-jar den trog-na Den fröjd-ful---la fär-den, Då lyf---ter du vin---gen Som fåg---lar-na små
 kän-na ej sti---gen Till värn-lö---sa bor-gen, Der gläd-jen be---höf-ver Blott maj---dag-ens brand Och

meno presto.

Väg vi sar in gen I vil lan de blå De hit ta än då.
Väg vi sar in gen I vil lan de blå Du hit tar än då.
nat ten som söf ver Med ro sen de hand De spä da i bland.

Allegro.

Fjälltrasten och Svanen.

Ord af Tegnér.

SÅNG.

På en ät te hög vid Belten Nor dens fjäll trast
Hvil ka fär ger! hvil ka to ner! Hvil ken röst så
Sång möns gåf vor ä ro skil da sa de tra sten

f e risoluto.

PIANO.

satt en gång öf ver sko gar na vid fäl ten Klin ga de hans vil da sång
ren och klar! Som dem en dast Sö drens zo ner En dast Phoe bi fo gel har
li tet stött, Sö drens zo ner ä ro mil da, Mi na dem har Nor den födt

molto cresc.

Moderato.

Gun gan de på vi kens
Ar me! hur du sjun ger
Mät ej Him len på den

Fine.

dol p

vå gor Kom en svan från syd lig sjö Präk tigt e mot
il la! Un der di na tal lars tak Hu ru län ge
trån ga Fal ska ska lan af ditt vett! Kon stens for mer

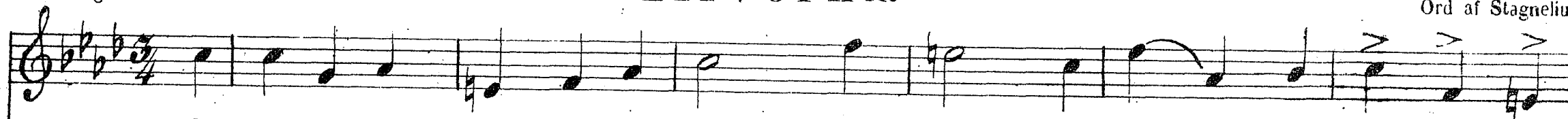
so lens vå gor glän ste hen nes vin gars snö.
vill du dril la u tan re gel konst och smak?
ä ro mån ga Fast dess vä sen de är ett.

Elfvorna.

Allegretto.

Ord af Stagnelius. 7

SÅNG.

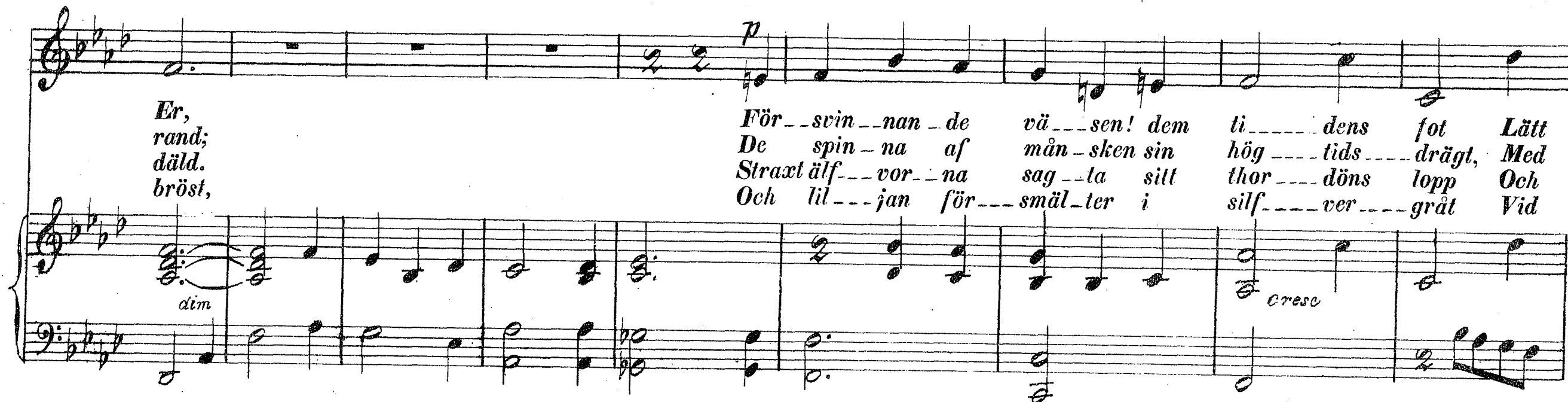
O Men-ni-skor! tron ej att jor-----dens klot Blef ska-padt at-le-na för
Säg, kän-ner du Elf-vor-nas gla-----da slägt De bygg-ga vid flo-der-nas
Men kö-ja de stäm-man till sän-----ger opp Då gläd-ja sig höj-der och
Och van-dra-ren stan-nar på natt-----lig stråt Med hän-----ryckt klöp-pan-de

PIANO.

Er,
rand;
däld.
bröst,

För-svin-nan-de vä-sen! dem ti-----dens fot Lätt
De spin-na af mån-sken sin hög-tids-drägl, Med
Straxt älf-vor-na sag-la sitt thor-döns lopp Och
Och lil-ja-n för-smäl-ter i silf-ver-gråt Vid

tram-par lik vår blom-mor ut.
lil-je-hrit spe-lan-de hand.
natt-stor-mens vin-ge är fälld
sän-gens me-lo-di-ska röst

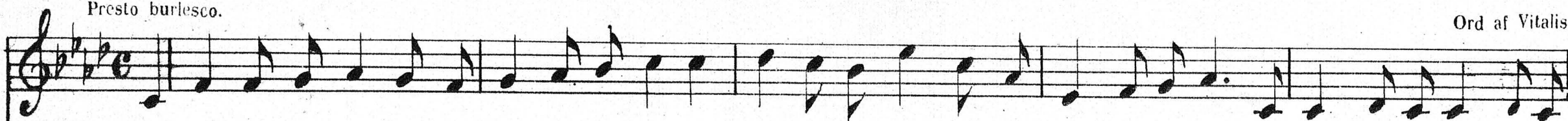

Jerusalems Skomakare.

Presto burlesco.

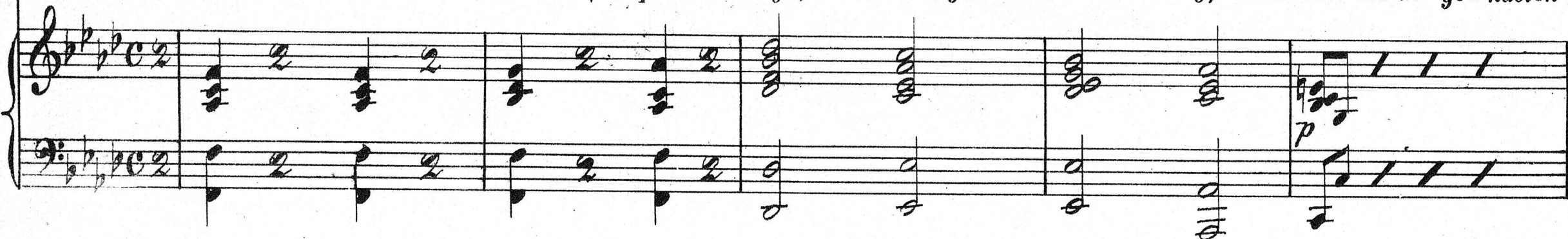
Ord af Vitalis.

SÅNG.

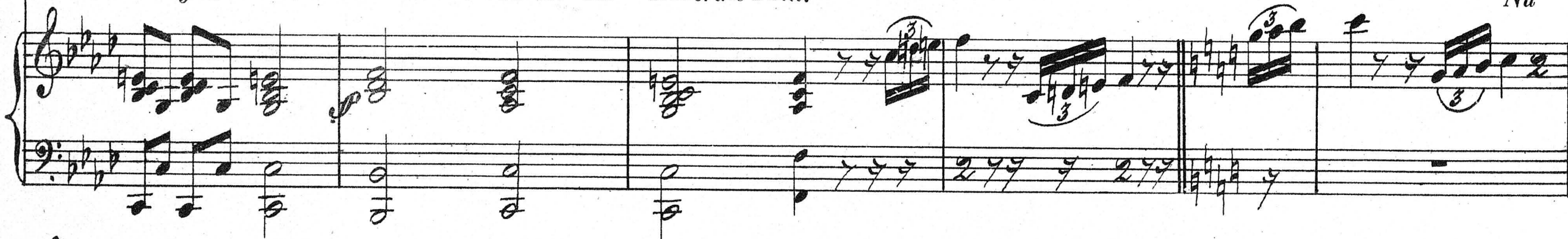

Det bod.de en gång i Je--ru--sa--lemsstad En hög--vis sko ma ka re, ätt--ling af Gad. Han mån.de så starkt sig på
Om--si--der, när hän--del--se--vis han för.sport Den bragd, som med tun--gan sko ma--ka rengjort Han skic--ka--de ge--nasten

PIANO.

stats.sa--ker slå, Att frun midt i vin--tern fick bar--fo--tad gå.
kär--lig in--vit Med i--lan--de bud till vår I--sra--e--lit.

Mång
Nu

käl--la--refanns i Je--ru--sa--lemsstad, Der mä--sta--re staf--va--de tid--ningarsblad, De lä--ste sin Ar gus och töm--de sitt glas, Och
satt han en tid up--på vat--ten och bröd: Vål--ta--lig--het bragte vår man i den nöd. Men när som hans fas ta var lu--pen till slut. Han

da...gar ne spill.des som vin på ka...las
kröp, som en mu_mie, ur fän.gel.set ut

En af_ton när
En råd.man i

punschen var stark med be.sked, Från thro.nen de stör.ta..de kej...sa...ren ned. Men kej.sarn som län...ge ej kän..de sin
Strängnäs på ü...ra och tro Be...dy...rar sig sett vår sko_ma...ka...re gno Rakt landsvä.gen ut...åt på moss.lup..na

dom, Salt lugn med sin spi...ra och kro_na i Rom.
ben Vid må...nens och stjer...nor_nas lin...dran_de sken.